

ZALÁN TIBOR

Papírváros-szilánkok

ZALÁN TIBOR (1954) Budapest

Úgy zuhansz el, mint egy liszteszsák

persze nem olyan közhelyesen, de éppen olyan szerencsétlenül és magatehetetlenül dőlsz el, kezedből messze, a szoba másik sarkáig gurul a félig kihasznált vodkásüveg, zuhanásod meglőtt madár zuhanása, hiszen alig vagy már terhére a földnek, csak csontok és inak, csak inak és csontok, meztelen tekergőző fölfájó idegek, nyomokban utat keresve a szikkadt húsban, a kevés hús, mely szárazan tapad rá a szilárdabbnak vélt felületekre, te már nem sovány vagy, te csont és bőr vagy, rosszabbul nézel ki, mint a haláltáborok végletesen elcsigázott foglyai, de kínos így a hasonlat, mert neked a kényszerített szenvedéshez semmi közöd, te magad mérted az elfogyás büntetését magadra beláthatatlan bűnökért, bár ez sem igazán pontos, hiszen a bűn mindig belátható az eredendő bűnön kívül, és pontosan nem is köthető cselekedethez vagy bármilyen rosszra irányuló okhoz, hogy pusztulásra ítélted magadat, tehát nincs időpont sem, amikor a folyamat elindult, s mert sem az indulásnak, sem magának a folyamatnak nincs eredeztethetősége, parttalan pusztulás-mitológiába keverted magad, és talán több volt ez annál, mint hogy okát találtad így a mértéktelen ivásnak, mert önmagában az ivás még nem következménye semminek, főleg nem út általában a kimódolt halál felé, nem bevehető formája a direkt meghalásnak, annyi, ami bizonyosan elmondható, hogy egyszer csak ebben a lyukban találtad magadat, amely addig az otthonod volt, onnantól kezdve az odúd, isten kezdetleges istállója, jászol helyett azonban csak valami vackot találtál, amelyre lehajtottad a fejedet, nem estéknként, hanem amikor aludnod kellett, és aludnod akkor kellett, amikor az alkohol elérkezettnek látta az idődet arra, hogy eloldjon a földi súlyoktól, és átmenetileg a fogyó tested egyre nehező elhordásának a feladatától, s ha már istálló és jászol, akkor kikívánczik a harmadik szakrális közhely, a betlehemi csillag, nos, a csillag helyett számodra csak az örökös sötétség mutatta az utat sehovából a sehovába, minden elhatározás nélkül örök sötétre és nélkülözésre ítélted magad, ám meggyőződéssel indulva el a halál felé, amely valami miatt nem következett be eddig, pedig be kellett volna következnie, de éltél, ellentmondva mindenféle körülménynek, és ha el kellene számolnod azzal, honnan volt pénzed annyi időn át kocsisborokra és hamar megszikkadó kenyerekre, nem tudnád fölmutatni a számlát, lehet, hogy kéregettél, loptál, kifosztottál ártatlan öregasszonyokat és vaksi öregembereket, lehet, hogy valaki vagy valakik megszántak, és mindig csorgattak annyi pénzt valamilyen csatornán keresztül hozzád, feléd, hogy életben tudd tartani magad, valami sötét és áthatolhatatlan lepedék borult rá arra az időszakra, hogy ne emlékezz semmire, időszakra, arra, mondanád, ha tudnád mondani, és nem jó kifejezés az arra, mert távolra mutat, és neked közelre van csak múltad, s immár valamennyi rálátásod, a végére emlékezel, a detoxikálóra meg talán még Bandiék végzet felé lökő felbukkanására, de hogy előtte, hogy közben, hogy egyáltalán mikor, hogy mi volt, és miért volt az, ami, azt képtelen vagy visszaidézni, ahogy a gennyes és áthatolhatatlan lepedék az időben való tájékozódásodat is megsemmisítette, mert nem tudod, évek teltek-e el, amíg vegetáltál és a halállal kokettáltál véres, hányás-

szagú vackodon reménytelenül, vagy csak hetek, hónapok, és hazudnál, ha azt mondanád, hogy nem érezted jól magadat ebben a lebegésben, mert az idő vett a karjára ekkor, az örök idő, nem az, amit évekkal, napokkal, napszakokkal, órákkal, percekkel, másodpercekkel szabdal fel a tehetetlen és elbizakodott emberiség, hanem az idő, amely nem ismer szakaszokat, telése rettenetes állandóság, nem ismeri a változást, ahogy a végességet sem, amelyben nem kezdődik el semmi, és nem is ér véget, így lehet talán, hogy neked nem volt, nincs történeted, honnan is lenne, amikor a történetnek kezdete és vége van, folyamata, előrehaladása a végkifejlet felé, míg te a cselekvés minden formáját eltoltad magadtól, hacsak nem tekintjük cselekvésnek azt a kétnaponta előforduló mozgást, amikor a sötétségből kiléptél az utcára, és elvászorogtál a közértbe kenyeret és cigarettát venni, na meg bort, hát persze, bort, ami mindig segített megbirkózni létezésed rettenetével és a mindenén kívüliség magányával, mert amiben lehettél volna, abban már nem voltál benne, szó nélkül hagytad ott a munkahelyedet a semmit sem csinálásért, a senkivé foszláshoz, lemondva karrierről és az egzisztenciáról, családod nincs, illetve lehetne, ha akarnád, de nem akarod, pedig meg sem bántottak, legfeljebb rákérdeztek volna arra, ha létezőként lennének jelen az életedben olyanok, mint apa, anya, testvér, feleség, gyerekek, hangsúlyozom, ha léteznének, hogy mi a faszomat kezdesz itt magaddal ebben a mocskos szobában, amelyben jószerevével levegő sem volt, legfeljebb annyi, amennyi ritka távozásaid és érkezéseid közben préselődött be az izzadság és ápolatlanság mindenben megkötő, nehezen meglebbenő függőyei közé, mert a magánynak is van szaga, csak kevesen ismerik, mert igazán magányos ember meglehetősen kevés van a hatmilliárd között, az egyedüllét ugyanis nem azonos a magánnyal, a magadra hagyatottsággal sem, sem semmilyen formája a kitalálttal, a megtörésnek, az elfelejtésnek és a megtagadásnak, valamint minden ilyesféle emberi helyzetbe hozásnak sem, a magányos embert még a világfájdalom is elkerüli, és nem tudnád igazából megmagyarázni, hogy most mire gondolsz vagy gondolnál, ha még gondolkodni tudnál, és ezt nem csak a pillanatnyi állapotodra érted, és hazudnál, ha azt állítanád, hogy bután lehetetlen és sokban ellenszenves viselkedésed, ha egy éleést és az ahhoz csatlakozó életformát lehet viselkedésként definiálni, nem tekintetted valami kiválasztottságnak, és könnyedén siklottál el afölött, hogy ezt a kiválasztottságot te teremtetted magadnak, és vállaltad föl, mondhatni, te önmagad önkényes kiválasztottja vagy, s mert a közösségi lét, mondhatni rossz szóval, a társadalom közeledését feléd semmilyen formában nem vállaltad el, föl pedig semmiképpen, lényegesebb, hogy a kiválasztottság tudata sok mindent megmagyarázott számodra abból, amit másokhoz hasonlóan te sem értettél, noha tételesen átgondolni ezt sem szándékod, sem erőd nem volt

ahogy esés közben sem tartottad magad elé a kezedet, ami arra utalt volna, hogy számítsz rá, el fogsz vágódni, és így akarod megóvni a testedet a hirtelen sokktól, amely abban a pillanatban éri majd, amikor belecsapódik a kövezetbe, nincs szőnyeg ebben a rohadt lyukban, gondolhatnád, ha magadnál lennél, ami ijesztő, ha így eszedbe jut, mert eddig nem nagyon érdekelt, hogy a törött üvegeken kívül mi van a padlaton, de nem vagy magadnál, szerencsére, egy rohadt rongyszőnyeg sincsen ebben a kibaszott odúban, ahol pedig már annyi minden más van, szekrény, tükör, csillár, függöny a vakudvarra néző ablakon, ahonnan soha nem néz be senki, ahová soha nem süt be a nap, ahová soha nem mész ki, ahová soha nem megy ki más sem, ahová csak valami ragacsos homály tolakodik be világosságként úgy déltájban, és a szekrényben glédában a zoknik és a bokszeralsók, a pólók és a színes pulóverek, a vasalt ingek és az elegáns öltönyök, amelyeket majd soha nem fogsz viselni, de ezt nem tudhatod még,

ekkor még nem, bár nagyon valószínű, hogy soha nem is fogod már megtudni, de ez mindegy is, és most, ahogy így fekszel hanyatt, belebámulhatnál a csillár bágyadt fényeibe, de csukva a szemed, mintha már lesimogatta volna a halottmosó asszonyok ráncos, öreg, májfoltos keze, és a tükrökben is láthatad volna a zuhanásodat, ha csak egy pillanatra is, mert olyan gyorsan kerültél a kövezetre, hogy csak lassított film vagy filmkikockázás tudta volna nyomon követni az elvágódásodat, ráadásul te kerülöd a tükröket, mint leprás a szánakozók tekintetét, mert az igazság valahol ott van, ha az igazság van netán valahol, hogy az egészségesek szánakozó tekintetében valahányszor a saját roncsaidra bámulsz

bámulsz, ha élsz még, de ez közel sem biztos, mert fekszel meredten és mozdulatlanul, nem látszik, hogy emelkedne-súlylyedne a mellkasod, ami az élet biztos jele lehetne, legalábbis jelzése annak, hogy levegőt pumpálsz a tüdődbe, és onnan ki, csak az esés után fordultál hanyatt, valójában féloldalt zuhantál el, s a halántékod táján csapódott bele a fejed a kőbe, ami szerencse, mert ott elég vastag a koponyacsont, s mivel a fejbőrt meglehetősen sok ér szövi át, a seb túlságosan erősen vérzik a legkisebb sérülés esetén is, ha meghaltál, nem ez a sérülés okozta a halálodat, ami feltehetőleg mégsem következett be, mert ha bekövetkezik, akkor most nem tudnál e fölött a szőnyeg-cucc fölött elmélkedni, ha lehet ezeket a töprengés-foszlányokat elmélkedésnek nevezni, inkább csúfolni lehet őket annak, az ember, ha kiesik egy időre a létből, akkor hajlamossá válik a vulgárfilozófiára, ami annyit tesz a te esetekben, hogy létmagyarázatoknak tűnő ócskaságokkal próbálsz meg fenntartani a még létezésednek a tudatát, egyben légmagyarázatokkal is szolgálni arra, hogy miért lehet megnevezni a megnevezésre méltatlan és a megnevezéshez értelmetlen emberi mozdulatlanságot, a mozdulatlanságnak abban az értelmében, hogy az ember nem halad egyik állapotából a másik felé, noha abban sincs, amiből elindulnia kellene, ez inkább amolyan létnincstelenség, amikor kifogy az emberből a lélek, de ennél valamivel pontosabb, ha az anyag hiányáról beszélünk, aminek ki kellene töltenie a lelket, s hogy mi ez az anyag, azt nem nagyon tudja senki, de úgy is mondhatjuk, hogy kurvára nem tudja senki sem, ebben nincs bizonytalanság, a nem tudásban, minden egyéb tologatható az értelmezés puzzle-tábláján, ami ráközelítve a te helyzetedre, na nem a mostanira, amikor magadon kívül kerülsz fekszel kiterítve, hanem az eddigi életedre mint egy helyzetösszegzésre, azt lehet megállapítani, hogy van egy olyan hosszabb felvezető szakasza, amely az emlékezetben megrakódott, egyfajta térképként leképezte magát, változatos színekkel jelölt domborzattal és a nagyobb események városként bejegyzett karikáival, melyet a rákövetkező időszak letakarni volt kénytelen valamilyen, általad meg nem ismerhetett, föl nem kutathatott szándék miatt, és bennünket ez utóbbi időszak érdekelhet, ami nem adhat ugyan magyarázatot arra, ami most történik veled, és milyen különös, hogy ez a mostani történés is egy meg nem történés, mert az elvágódásod pillanatában bekövetkezett eszméletvesztést követő idők semmilyen történést nem képeznek meg a létezés-nemlétezés viszonylatai között megfeszülve, de ez a kétpólusosság is csak számodra, a szemlélő és meditáló számára létezik, számodra nem, te fekszel hanyatt, kiterítve, isten vagy valaki más által kiterítve, s ilyenkor meg kell álljon az idő, az a fajta idő, ami a te mozgásodat is számon tartja, vagy ha más nézőpontból szemléljük ezt, a te mozgásod által képződik meg, ezt nevezhetjük az álló időben mozgó időnek, nos, immár az álló időben megálló időről kell beszéljünk, és a két idő mégsem keverhető össze, mert az egyik ugyan magában foglalja látszólag a másikat, de a másik nem a része neki, létezik az az idő, amelyben semmilyen mozgást nem voltál képes produkálni az elmozdulás értelmében, és létezik az az idő, amikor a mozgás látszata az elmozdulás

pszeudo-időképzését idézte elő, és ha nem ilyen bonyolultan, de mondhatod azt is, ha nem ennyire zavarosan nézünk életednek erre a szakaszára, az életed nem élet, de még a tudatod magánál lévőségének fejezetére, kivontad magad az élet nevű forgalomból, lejárt szavatossági időt jelentettél be, és megkezdted élni a neméletedet, mert hogyan is képzelhető el életnek az, ami a vegetáció fogalmát sem meríti ki, hiszen a vegetálónak alapvető igénye a megmaradás, a lét fenntartása bármi áron, töltekezéssel és ürítéssel, a test nedveinek az ellátásával, az idegrendszer kímélésével teljesíthető határokon belül, és talán még idetartozik a fajfenntartás ösztönének életben tartása is, még ha csak olyan szinten, hogy a hajnali merevedések során büszkén megmarkolod a faszodat, abba a tévképzetbe ringatva magadat, hogy az még alkalmas akkor is valamire, ha alattad egy más nemű lény ivarszervébe próbálsz beleerőltetni

még az is lehet, bár nagyon kicsi rá az esély, hogy a piától roppantál le egészen a földre, ami lehetséges, mert a piának van egy ilyen következménye, és ne tekintsd kukacoskodásnak, de ha valaminek következménye van, az a valami még nem feltétlenül a következmény oka, értsük úgy, hogy a rosszullet oka a te esetemben, ha erről van szó, mármint rosszulletről, nem a pia, noha az alkohol következménye lehet a lehetséges rosszullet, a rosszullet oka az, hogy piálsz, a döntés és elhatározás térfelén pattog tehát a labda, a pia önmagában nem tehet semmiről, lásd, attól, hogy bemész egy vegyesboltba vagy bármelyik szupermarketbe, és nézed a polcokon a drága piákat, de ne is, nézd az olcsó vodkákat és pálinkákat, a nóném címkézetű kemikáliákat, amilyeneket inni szoktál, mert ezek többnyire le vannak értékelve, és mindig az alsó áruházi gondolatokban vannak szétszórva, és ha most emlékezni tudnál, de nem tudsz emlékezni, mert öntudatlan állapotban fekszel hanyatt a szőnyeg nélküli kövezeten, ha emlékeznél tehát, most elmosolyodnál egy emléken, amikor hosszadalmas bolyongások után a polcok között, mert ezek a kurva boltosok, hogy a végsőkig kizsigereljék a beosztottaikat, hetente rendeztetik át a polcokat, hogy hétfőre virradóra, amikor elvánszorogsz odáig az odúból, ne találj meg semmit ott, ahol hagyni véltél az előző hét végén, ami persze csak újabb vízió, hogy csúsztatást ne mondjunk, mert ott hagyni valahol, és itt a valahol van a hangsúly, csak azt lehet, amit vagy megfogtunk, vagy valahonnan elmozdítás után oda teszünk le, ahol újbóli megjelenését várjuk, egy otthagytás után, de te soha nem nyúltál semmihez, mert mit is vettél volna, a száraz kenyéret már kérés nélkül adták neked az árusok, ismertek jól, tudták, neked csak evésre kell a kenyér, életben maradáshoz, a test életben tartására, nem pedig élvezkedésre, ahogy a ropogós héját körberágnak más emberek a karéjnak, vagy a puha, ruganyos kenyértestet belemártják a forró kacsaszírba, nem, neked nem ilyesmire kellett a kenyér, hanem hogy a szádba tömjed, és maradék fogaiddal óvatosan, nehogy további foghiányt idézz elő saját magadnak, megöröld, és amikor már kellő mennyiségű nyállal keveredett össze, és pépessé idomult, akkor lenyeld, sokáig küszködve a torkoddal, amelyik nem nagyon akarja átengedni magán még ezt a pépes zúzalékot sem, ami feltétlenül érdekes abból az aspektusból, hogy a pálinka vagy vodka sűrű, egymás utáni nyelésekkel is gond nélkül vágat végig bármikor ezen a táplálkozási szakaszon, noha égő, és szinte komikus, hogy viszkető érzést hagyva maga után, de megy, lemegy, nem kérdőjelezve meg a rövid utazás létjogosultságát, és a gondolatokat mindig mással és mással rakatták meg a tedd-ide-tedd-oda emberekkel, mintha csak direkt rád szabva, veled kibaszni szándékozva, ezzel neked nem kevés bosszúságot okozva tettek vagy tetették volna, de rajtad nem lehet kifogni, vén rafkós vagyok én, motyogod ilyenkor magadban, amikor az olcsó vodka helyett mosószeret találsz az előző héten megszokott helyen, hát mentél, mentél

vándor- és felfedezőútra, megbámultad a csiricsaré csokoládékat, kiszáradt szájpaddal ácsorogtál az édes kekszek előtt, nézted a hűtőben a söröket, mert a sört nagyon hidegen meg tudod inni, sőt, egyéb komolyabb italok előtt határozottan jól tud esni egy kis jegyes rásegítés, és a csontjaidban érezted, hogy itt nagyon hidegek a sörök, annak látszottak az üveg mögött, finom dérpára vonta be őket, és amikor még meg tudtad venni a sört magadnak, és nem annyiba került egy dobozzal, dobozzal a fenét, nem is volt még dobozos sör, csak üveges, került tehát egy üveggel, amennyibe egy fél liter nóném kemény és rendes, és megvetted, mert megvehetted, végighúztad az üveg oldalán az ujjadat, és az újnyom, mint egy sötét út rajzolódott ki a párás felületen, igen, csak ilyenkor voltál hajlandó meginni a sört, ha melegebb volt ennél, ha se pára, sem mutatóujjal rajzolt út, visszaküldted a pincérrel, kezdetben még így, később meg csak otthagytad, az sokkal urasabbnak tűnt fel a számodra, ott hagyni egy üveg drága sört, nem akárki vagy te, ha egy drága teli üveget érintetlenül hagysz ott a kocsmá asztalán, de még az illatszerek között is szeretnél kutakodni a tekintetteddel, megannyi színes samponos-, tusfürdős flakont rakosgattál sorba a tudatodban, meg bámultad válogatás nélkül, ami jött, a söprűtől kezdve a többkéses borotvákig, a felmosóvödörtől a méregdrága kávékig, a kötözött sonkáktól a sózott mogyorók és magvak sokféle zacskójáig, néztél mindent, és nem láttál semmit, mert egyetlen dolgot kerestél, amit mindig meg is találtál, a leértékelt alkoholt, legtöbbször vodkát, néha még pálinkát is, amit nem vitt senki az ilyeneken kívül, mint te, senki a nyomoroncokon kívül, és most is rábukkantál a legelső gondolán a vodkára, messziről kivirított a színes címkék közül a sápadt fehérségével, volt valami piszkoszín is belekeveredve a címke fehérségébe, ami anélkül, hogy piszkos lett volna, a piszkosság látszatát keltette a ránézésben, s ahogy az ital, a göngyöleg is keszetlen volt és primitív, akárcsak a betűk, nagyobbak és kisebbek, mindenféle műgond nélkül rádobálva a címkére, de mit sem törődtél ezzel, lehajoltál, hogy megragadd a felkínált kettő közül az egyiket, de akármilyen óatosan hajoltál is le, nem tudtál elég elővigyázatos lenni, mert előbb térdre estél, azután meg eldőltél az egyik oldaladra, kezdedben szorongatva a zsákmányt, az egyik üveget, s talán még a diadalérzet is megkörnyékez, ha ez a ledobbanás és az azt követő oldalra dőlés nem következik be, az üveget képtelen voltál elengedni, mint azok a ragadozó állatok az áldozatukat, amelyeknek befelé hajlik a fogazatuk, megragadják, és onnantól fogva már csak befelé vezet az út, benned is munkál valami ilyen ragadozó fogazat, a piás lelkedben, mert fogtad az üveget az egyik kezdedben, másikkal pedig megpróbáltad a gondolaállványba kapaszkodva felhúzni magad, de többszöri hiábavaló kísérlet után kénytelen voltál feladni, feküdtél félkényéken, és vártál, vártad, hogy arra jöjjen valaki, de az ilyen jellegtelen délelőttökön az emberek jellegtelen munkahelyükön végzik jellegtelen munkájukat, a gyerekek óvodában vagy iskolában jellegtelenkednek, aki meg véletlenül betévedt ebbe a jellegtelen, kicsinek éppen nem kicsi panelboltba, az hamar megtalálta az átrendezés miatt máshová került tejet, kenyeret, megtalált mindent, amit kelendősége okán előtérbe raktak a tedd-ide-tedd-oda emberek, de az olcsó vodka nem tartozott a kelendő áruk közé, ezért egész sokáig senki nem vetődött a környékére, a boltocska már-már setét hátsó fertályára, mígnem egy kövér legényke settenkedett oda hozzád, mi van, bátyuska, pihengetünk, pihengetünk, kérdezte, amire nem nagyon tudtál mit válaszolni, csak bágyadt mosollyal föltekintettél rá, és a vonásaidat valamennyire összerendezve arra kérted, húzzon fel téged, hát persze, nevetett a kövérke legény, felhúszom én, bátyuska, naná, hogy felhúszom, s megragadta a szabad karodat, és nagyot rántott rajtad, azt hitte talán, látva rozogásodat, hogy könnyű vagy, mint a pehely, és lehet, hogy könnyű vagy a földnek, de nem ennek a legénykének, akinek a kövérsége nyilvánvalóan és

egyértelműen arra utal, hogy penye egy alak, aki semmit se sportol, nem törődik a fizikumával, ebből adódóan gyöngye is, így hát, amikor félig a levegőbe rántott, azaz a felsőtestedet függőleges helyzetbe hozta, fel is emésztette az összes erejét, ami ahhoz szükségeltetett volna, hogy egy seggre tottyant elhasznált kreatúrát egyik karjánál fogva a levegőbe emeljen, egy ideig tartani tudott ebben a helyzetben, majd maga is lezökkent melléd, ha kicsit eufemizálva fejezzük ki magunkat, a valóság az volt, hogy ő is a köveztetre csattant, minden méltóságot mellőzve, mint a gyalogbéka, bassza meg, bátyuska, miből van maga, kőből, hogy ilyen nehéz, nyifogta, amikor végre ismét levegőhöz jutott, hát ez így nem fog menni, bólogatott, megpróbáljuk más-hogy, mentőt talán mégsem hívhatunk azért, mert egy üveg pálinkával itt ücsörög a földön, és föltápáskodott, a két hónod alá nyúlt, és rettenetes nyögések közepette, melyek talán több energiát vettek el tőle, mint a te valójában elhanyagolható súlyod, talpra állított, így, bátyuska, kedélyeskedett a pufi, és leporolta a válladat, mintha egész testedben vágódtál volna el a porba, jöjjön, elkísérem a pénztárig, fogta meg a karodat, és valóban a pénztárpultokig navigált téged, ahol megtartott addig, amíg előguberáltad a pénzt a vodkára, a pénztáros láthatóan kelletlenül nyúlt hozzá a zsebeidből előkaparászott bankkókhhoz, mintha összekoszoltad volna őket, holott a pénz mindig koszos, ha csillog, ha nem, talán először és utoljára akkor tiszta, amikor kinyomtatják a pénzverdében, de a látens undor nem is a pénznek szólt valójában, hanem neked, régen nem láttad magadat, a tükröt valójában azóta nem is ismered, hogy a sötétet és visszhangtalanságot választottad életformádul, hajad csapzott és kócos, és zsíros és cafatokban lóg le két oldalról az arcodra, szakállad borzas és mindenféle beléje ragadt holmitól tarka, szemed gyulladt a kinti fénytől, és vörösen, riadtan forog körbe, mintha valaki üldözne, pedig senki, de senki nem vesz tudomást a létezésedről már, a pénztárosnő és a pufi eladón kívül, a nő olyan gyorsan szabadul meg a két ujjá közé csipentett bankjegyektől, amilyen gyorsan csak meg tud szabadulni az ember egy leprás orrváladékkal teli zsebkendőjétől, de az aprópénzzel már gondjai vannak, mert a pénzérméket meg kell fogni és bele kell ejteni őket a megfelelő rekeszébe a kasszában, és a nő, mert általában nők a pénztárosok az ilyen semmi helyeken, egy hirtelen támadt ötlettől vezéreltetve csak ránéz a pénzre, és azt mondja, sziszegi a hibátlanul fehér fogai mögül feléd, hogy nem kell, mi az, hogy nem kell, méltatlankodsz, ez elég, bólint a nő a becsukódó pénztárgép felé, vigye, öreg, mondja a pufi legény, és még hátra is vág barátságosan, és neked csak az úton, az orvosi rendelő előtt jut eszedbe, hogy leöregedtek az előbb, holott te nem vagy öreg, igaz, már tinédzser sem, benne vagy a korban, a legszebb férfikorban, jár az eszedben, de ha ez a legszebb férfikor, akadsz fel magadon, akkor milyen lesz a boldog öregség, hiszen már most is alig vonszolod magadat, meg kellett állnod a rendelő előtt, hogy a biciklik korlátjába kapaszkodva pihenj egy keveset, bár a bolt és a lakott koszhalmazod között nincs nagyobb távolság nyolcszáz méternél, négyszáznál tehát állnod és kapaszkodnod kell, persze nem kellene, motyogod magad elé, csak azért álltam meg, hogy belehúzzak az üvegbe, s már csavarod is lefelé az üveg kupakját, a szádhoz rántod, emelésnek aligha lehet nevezni a mohó és hirtelen mozdulatot, és hatalmas kortyokban nyelsz, és most sincs bajod a nyeléssel, csak kicsit fuldokolsz, mert az első kortyok vissza akarnak jönni, de te keményen összeszorítod a szádát, ha a visszavágyakozó, rángatózó anyag elérné a fogsorodat, s mert ebben már profi vagy, természetesen nem éri el, vársz egy kicsit, pontosan tudod, hogy pár perccel az adag után hirtelen jobb lesz és megjön az erőd, kikapasztaltad már ezt is, az alkohol gyorsan elég, és hirtelen energiákat szabadít fel az izmaidban, de ezek a vakító fellobbanások valóban csak lobbanások, és az energiák felszabadulásából keletkezett erő csak arra elég, hogy elin-

dítson, de a maradék négyszáz métert nem tudod megtenni, így egy padot nézel ki magadnak, ahol nem ül senki, hogy elhúzódná mellőled, amikor lezök-kensz hozzá, megint egy adag, és várod az alkoholláng fellobbanását, amikor váratlanul melletted terem egy suhogósba öltözött, erősen kopaszodó és iz-zadó ember, akit látásból talán ismerhettél, vagy ő ismert téged, apuskám, kezdi hadaró beszédét a suhogósba öltözött, nézd, apukám, én elvből nem adok pénzt az ilyeneknek, amilyen te vagy, mert csak mentek és elisszátok, most is itt van a kezekben a piásüveg, szóval, nem adok pénzt, de ha meg-mondod nekem, hogy mit kérsz a boltból, kenyeret, tejet, kolbászt, lehet téli szalámi is, kacsintott rá bizalmaskodva, vagy halkonzerv, mindegy is, hogy mi, akkor hozok, de pénzről és piáról szó sem lehet, és te csak nagyon hosszú szünet után tudsz újra megszólalni, ki a fasz vagy te, ember, és mi a fasznak nézel te engem, és a suhogósba öltözött szörnyen ideges lesz ettől, rendben van, beszélhetünk így is, emeli fel a hangját, pontosabban nem beszélhetünk így, mert te nem beszélhetsz így velem, mert egy senki pöcs csöves, az vagy, ha már kérdezted, megmondom, egy fasz csövesnek nézlek, sok itt a fasz, to-lod felé elhárítóan a tenyeredet, eggyel több, mint ahányat elvisel ez a hely, úgyhogy húzz el a piczába, amíg ki nem ontom a beledet, és a zsebed felé nyúlsz, mire a suhogósba öltözött felordít, és átkozódva távozik, szidja a kur-va anyádat, a rohadt élősködő fajtádat, törvényért kiált és Auschwitzot emle-geti, meg az elégetések szükségességét, és még arra is van benne indulat, hogy elhatárolja magát mint a becsületes, társadalomban élő embert a társa-dalom heréitől, szegényfoltjaitól, poloskáitól, de az utolsó épületes mondato-kat már nem érted, mert elég hirtelen nő meg a távolság közöttetek, és nem feléd beszél, már csak a távolodó hátát látod, és meglepődsz magadon, hogy nem rendít meg az eset

mert mitől is rendítene meg az eset, az, hogy vala-ki, egy suhogós, hajléktalannak nézett, csövesnek, ahogy ő mondta, nyilván te sem néznéd magadat másnak, ha találkoznátok az utcán, te jönnél a pad felé, és meglátnád magadat a padon ülni, rajtad tisztességes polgári ruha lenne, pontosabban kispolgári, otthoni suhogós, ami itt, a panelek között meglehető-sen elfogadott mindennapi viselet, míg a padon ülve egészen más ruhát adna rád a fantáziád, olyat, amilyenben most ülhetsz, amiről tényleg csak a fantá-ziád állapíthat meg valamit, egy rendkívül koszos szürke nadrágot pillantasz meg, ha lenézel, és valahogy a szürkébe a kosz éppen hogy nem beleolvad, hanem kiemelkedik belőle, ragacsosnak feltűnő, valójában már rég beszáradt foltok, kisebbek és nagyobbak, különféle színűek, elképzeltetően különféle ételek egymástól eltérő színű és formájú maradványai, divatosabban kifejez-ve magadat, emléklenyomatai, az időszakból, amikor még rendesen ettél, hát, aki eszik, neveted el magadat, az csöpögtet is, ha híg a trutyi, amit betol a szá-jába, s ha lentebbre, a cipőjére irányult a tekinteted, akkor valami bakancs-szerűségre láttál rá, ormótlan és kopott, fénytelen bőrre vagy valamilyen an-nak látszó anyagra, fűzők nélkül, biztosan börtönből szabadultam, szakadt fel benned a megmagyarázhatatlan jókedv, szakadt ki belőled a rekedtségében is gurgulázó nevetés, aminek majdnem hányás lett ismét a vége, biztosan megöltem az anyámat vagy az apámat, vagy a szeretőmet fojtottam meg, a ri-bancot, aki felszarvazott, megcsalt valami pocakos, arany zsebórák hivatal-nokkal, játszottál el a gondolattal, még az is lehet, hogy pedofília miatt csuktak le, és egy pillanatra lecsuktad a szemedet, kétségtelen, hogy megbámulom a kis csajokat, ha elem kerülnek, de ezek már nem olyan kicsik, mint a kicsik, szóval, próbáltad meg pontosítani saját magadat, egyszóval nem gyereklá-nyok, csak még lehetségesen nem töltötték be a tizennyolcadik életévüket, és ez olyan hivatalosan hangzott, hogy ebbe előbb magad is beleborzongtál, majd ettől újabb röhögőgörcsöt kaptál, ami némiképp a majdnem fél liter vodka

beszopásának is köszönhető lehetett, mert ha energiát csak lobbanásokkal közvetített is az izmok felé a szesz, a bódító hatás az ellobbanása után is megmaradt, *megmeredt*, írta először valaki keze a megmaradt-ot tévesen, és ezen is neveltél, mert már mindenben nevetned kellett, a dolgok és jelenségek közötti fontossági különbségek elmosódtak, így már nem folytathattad a külsőd szemrevételezését, aminek már nem volt jelentősége, ahogy annak sem, hogy a cipőben lyukas, szakadt, szétrohadt-ritkult vastag zoknit hordtál, télen-nyáron, ugyanazt az egy zoknit, és a trikó fölött, mert inget a legritkábban viseltél, valami furcsa kényeskedés folytán csakis vasalt ingben érezted jól magadat, csakhogy az élet-odúdban nem volt semmiféle vasalód, vasalódeszkáról már nem is beszélve, és aki vasalt már, az tudja, hogy jól vasalni csakis jó vasalódeszkán lehet, s hogy csak trikó van rajtad, a felöltőt, megint egy úri csúsztatás, a leginkább régi vasutas nagykabáthoz hasonló kabátodat állig begombolva viselted, na, erre a kabátra aztán végképp nem lehetett rálátásod, nem a hátán keletkezett nagy keresztbehasadásra, a könyökök elfoszlására és kilyukadottságára, de hagyjuk is az öltözetemet, döntötted el, ha csövesnek nézett a suhogós, hát akkor csövesnek nézett, az is csak ember, ha nem is nagyon, dohogtál azért magadban továbbra is, és betoltad a maradék vodkát a torkodba, az üveget a pad mellé ejtetted, szuszogva fölálltál, és bizonytalan léptekkel elindultál, de nem a hazáig vezető százötven méter leküzdését tűzted ki céلودul, hanem a visszafelé indulást, a kisbolt irányába, persze, előbb az orvosi rendelő előtt belekapaszkodsz majd a kerékpártartó vasába, és ott pihengetsz egy ideig, azután valahonnan nagy lendületet és energiát remélve elindulsz a bolt felé, ahol megkeresed a pufi eladót, aki volt olyan kedves, de nem is kedves, inkább készséges, hogy felsegített, és amikor rátalálsz, mondjuk, épp egy nagyobb polc alsó gondolájába pakolgatja a fölöslegesnek tetsző árut, megállsz fölötte, és amikor felnéz, azt mondd neki, maradék sárga fogaidat felvillantva, emlékszem rá, hogy van még egy, mi még egy, kérdezi csodálkozva, vagy azon, hogy visszatértél, vagy azon, hogy még mindig akarsz valamit ebben a boltban, még egy üveg vodka a sarokban, a legalsó gondolában, ja, ha ott van, akkor vegye ki, kellene mondania, de pontosan emlékszik a közös történetetekre, ezért csak annyit mond, csak várjon itt, tata, és ne nyúljon semmihez, és a tata majd nem fog semmihez sem hozzányúlni a nyúlós, mocskos hajléktalan mancsaival

ahogy így fekszel, mereven és mozdulatlanul, azt hihetnéd magadról, szemlélőként, hogy halott vagy, s noha ezt az opciót sem zárhatjuk ki a lehetőségek sorából, inkább a rosszuléted okáról kellene tovább töprengened, te szemlélő, de most leragadsz a legendyhebbnél, a súlyos vagy valamilyen alkoholmérgezésnél, aminek erősen ellentmond az a tapasztalati tény, hogy hosszú idő óta mostanában iszol a legkevesebbet, itt van mindjárt a detoxikáló pár napja, amikor megvontak tőled minden alkoholt, és még valamivel kezeltek is, hogy ne gyötörjön halálra az alkoholszomj, és ne ess delirium tremensbe, és felidézed, amit egykor olvastál róla, és most fel sem tűnik számodra, hogy az efféle felidézés-munkák előbb-utóbb teljes mértékben törlik eddigi erőfeszítéseid nem elhanyagolható eredményeit, amelyek arra irányultak, hogy agyad felejtés-szektorát uralkodtasd el a gondolkodásod fölött, azaz mindent ki akartál törölni magadból, a gondolkodásodból főleg, mindent, ami a valóságos és lehetséges múlttra vonatkoztatható, *volnatkoztatatható*, játszol el a feltételes múlttal és a megengedő móddal egyszerre, mert már erre is képes vagy ismét, az elvontabb gondolkodási formára, amikor játszani vagy képes a szavak jelentéstartalmának összefésülésével, és ez veszélyes, mert kezdesz ismét emberformát ölteni, aminek meglesznek a konzekvenciái, súlyos és visszavonhatatlan konzekvenciái lesznek az ilyen és hasonló definíciók pontos visszaböfögésével

a delirium tremens olyan akut krízishelyzet, amely hirtelen alkoholmegvonás talaján fejlődik ki és potenciálisan halálos kimenetelű is lehet. A jelenség az alkoholfüggőség által kialakított akut fizikális elvonási tünetek egyik legsúlyosabb formája. A delirium tremens kialakulása a központi idegrendszeri információáramlás módosulásán alapszik, amely a hosszantartó alkoholhatás miatt fejlődik ki, az agyi működésekben kiemelkedő szerepet játszó egyik receptor károsításával

és ha megtanultad, akkor nyilván okkal verted bele az akkor még kevésbé fájó agyadba, s ez arra utal, hogy már korábban is féltél attól, hogy meghalsz, hogy a legrohadtabb halállal halsz meg, aminél persze vannak rohadtabbak is, mert valahol minden halál rohadt, még a hirtelen álmodban rád lecsapó is, de ebbe most nem akarsz belebonyolódni, csak egyetlen pillanatban összegzed és magyarázod magadnak bekövetkezésének a lehetetlenségét, hiszen tünetmentesen akadtál bele ebbe az el- vagy szétzuhanásba, semmi izomrángás, semmi tremolózás, mint valahai dobos, te hívhatod így is a remegést, az elgyöngülő test egymás utáni gyorsan bekövetkező rángásait, semmi irritáltság, azaz ingerlékenység, izgulékonyosság, betegesen fokozott érzékenység, nem voltak alvászavaraid, nem szenvedtél álmatlanságban sem, most is álmodsz talán, mert az arcod valami mosolyfélbe merevedett bele, amikor elhagytak az élet jelei hanyatt fekvésedben, ha nem haltál meg, biztosan álmodsz, és ha álmodsz, akkor biztosan nem vagy halott, de erről majd később fogsz eltöprengeni, nem volt hányinger sem, sorolod buzgón a jó előre elképzelt és rettegett halál paramétereit, megkönnyebbüléssel, hogy mi nem volt, hogy semmi sem volt, hányinger igen, de a hányás nem csak a delirium tremensben általános, hanem a te alultáplált életedben is, nem voltak hallucinációid azon felül, hogy az egész életed egy ideje valójában egyetlen véget érni nem akaró hallucinációsor, nem voltak látási zavaraid, pontosítva ezt, nem többek, mint eddig, vaksin és araszolgatva élsz egy ideje már, hallásod sem élesedett ezektől az időktől, mert mitől is élesedett volna a süketek örök csendjében, és szaglásod sem változott, a szaglásodra sohasem panaszkodtál, mert arra sohasem voltál érzékeny, legfeljebb a piák szagában élesedett meg ez a szaglás, még a pálinkák között is különbséget tudtál tenni, valamennyire pontossággal, persze, közel sem lehet ezt az ízleléssel összehasonlítani, amelyet mesterfokra fejlesztettél a számtalan piás év, szorozva háromszázhatvanöttel, alatt, nem, érzékszerveid téves észlelései nem jelentkeztek feltűnő elváltozással, eddigi tévedéseikhez konzekvensen működtek az utolsó időben, nem láttál, nem hallottál és nem szaglottál olyan dolgokat, amelyek nem voltak jelen a környezetedben, gondolkodásod rendezetlensége nem következménye volt valaminek, hanem folyománya, és mint említődött az előbb, inkább a rendezettség felé tartott az utóbbi időkből, mint a szétszalazódásra, a dezorientációs tünetek nem fokozódtak, hanem a normális magas szinten állandósulás jellemezte mindeddig őket, nyugtalanságod és zavartságod a normális magas szinten keretezte a napjaidat, agresszívnek sem voltál agresszív, legfeljebb az alkoholelvonások rövidebb-hosszabb időszakában

a fizikai eltérések sem mutattak fenyegetettségekre, a pulzus szaporasága természetes volt, vagy annál is valamivel lassabb, lázad a belül folyton gyötrő lázon kívül nem volt, vérnyomásodat nem méred, mert nincs mivel, tehát ha emelkedett, akkor emelkedett, ha süllyedt, akkor süllyedt, és a levegővételeddel sem akadtak különösebb problémáid, a nagy kérdés persze az, hogy most veszel-e még levegőt, vagy elég volt ennyi, kész, már nincs szükséged sem levegőre, sem másra, de a meghalásnak végső soron csak kell lennie valamilyen okának, és mielőtt megállapítanád a saját klinikai halálot, be kellene fejezni elméledet a halálot első valószínűsíthető okáról,

**NÉMETH PÉTER MIKOLA, AngyalVár performansz (Borbély-trió),
Expanzió XXI. – „ReAngEliZáció”, Visegrád, 2009**

**NÉMETH PÉTER MIKOLA (Kassák Lajos) és NÉMETH ZSÓFIA NÓRA (Simon Jolán) Maszkjában
(a háttérben a nagybörzsönyi Páva kör tagjai), Expanzió XXII. – ArcMaszk, Visegrád, 2010**

KOVÁCS ISTVÁN (KOVÁAX) performansza 1-2., *Expanzzó XXV.* – Valószínű világok, Budapest, PIM-udvar, 2013

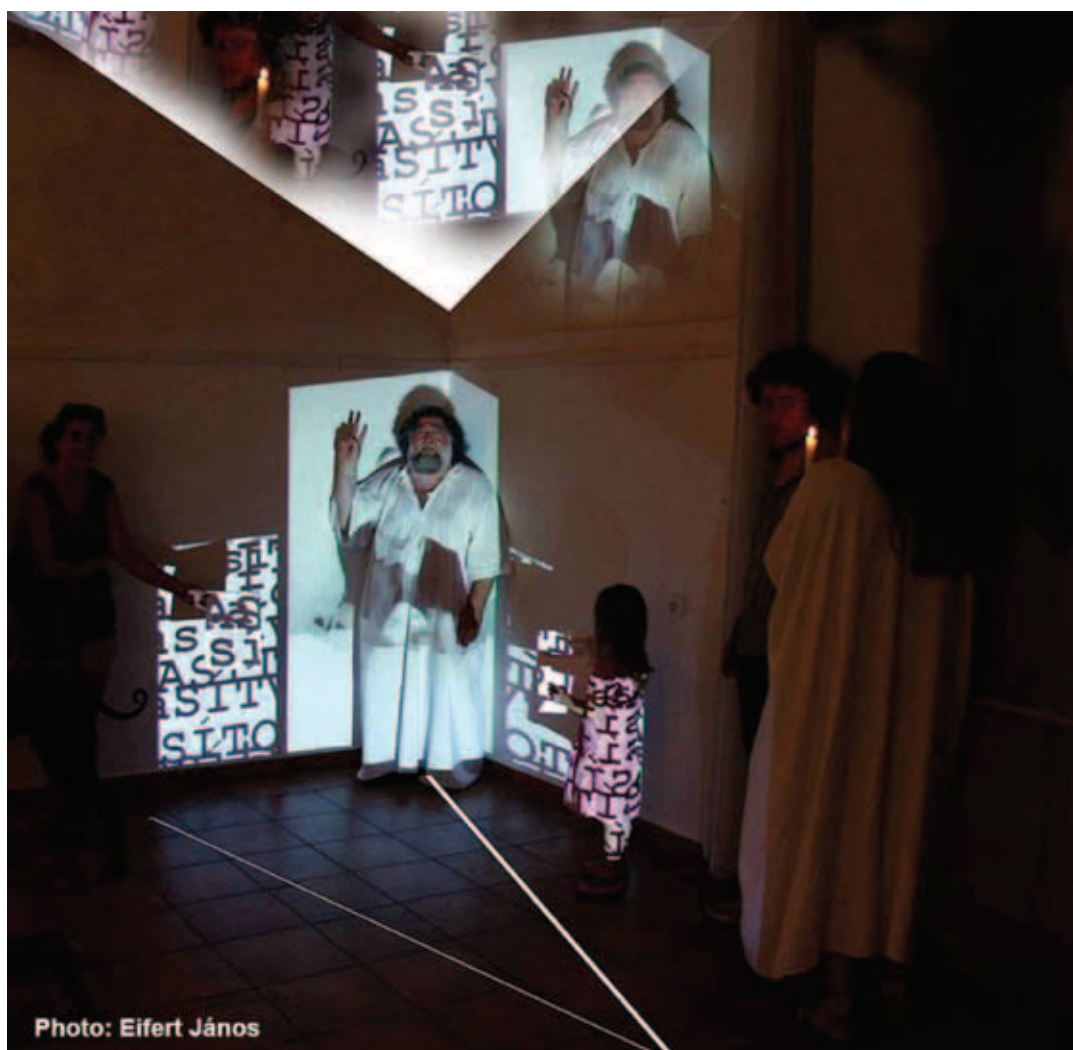
mármint a delirium tremensről, már csak azért is, mert egy mondatnál el tudtad volna intézni az egészséget, és ez a mondat az lett volna, *a tünetek az utolsó alkoholfogyasztás után néhány órával kezdődnek, ám a tünetegyüttes csak 48–72 óra múlva bontakozik ki*, mert ez a definíció utolsó alkoholfogyasztásról és tünetegyüttesről beszél, te pedig csak a detoxikációban eltöltött időre álltál le a piáról, akkor is orvosi felügyelet mellett, azóta pedig, bár lecsendesített formában, de folyamatosan iszol, nem volt tehát minek knockautolnia az idegrendszeredben, az alkohol pedig folyamatos leépüléshez vezet, nem lórúgás, amitől az ember elvágódik két mozdulat között, nem lehet persze úgy tenni, mintha az alkoholfogyasztás, az egyfolytában bebaszásban levés nem vezetne hirtelen támadó vehemens rosszulléthez, hol máshol, mint az agyban vagy a szívben, az ember végső soron szellem és szerelem, mi más vágná tarkón az embert, akár apád gyermekkorodban a nyulat, mint az agyra vagy a szívre sújtó kalapácsütés, és a szívre sújtó kalapácsütést veszed először számba mint lehetséges halálokat, már ha halottként meredsz ott a tisztára súrolt közvezeten

és a halottnak már mindegy, hogy mitől ment el tőle az élet, és nem kutat halálokat, de ha te mégsem lennél halott, akkor feltétlenül arra keresnéd a választ, hogy mi a lófasztól vágódtál el, mint egy liszteszsák, csak nem olyan közhelyesen, és ha kizárod azt, hogy bebasztál, mint egy állat, és elhagyott a tudatod, öntudatról már ne is beszéljünk, mert az sokértelmű fogalom, szóval, hogy az a valami elhagyott, ami a testet megfelelő rendszer szerint mozgatja, ez pedig nyilván valamifajta viselkedéssel írható le, na tehát, ha mozgásképtelen lettél, és az alkoholt mint előidéző okot kizárod, és most nem úgy, ahogy az alkoholisták szokták nyomás alatt, hogy sem részeg nem vagyok, sem nem árthat meg nekem az ital, na, ilyeneket mondat az önérzet, ami nem azonos az öntudattal, mert míg az öntudat az éntudattal valamilyen kapcsolatba hozható, az önérzet az énérettel nem feltétlenül, mivel az önérzet általában akkor támad fel, amikor valamilyen méltánytalanság éri az embert, míg az öntudat az ember létezésének appercipiálására vonatkozik, de te ezt a szót nem nagyon használod piától szétkopott agyadban, szóval, a lényegre térve, és most ne akadjunk le annál, hogy mi a lényeg, és mitől lényegesebb valami a másiknál, amit lényegtelenebbnek titulálunk, ha tehát mégsem a hullamerevség felé tartó mozdulatlanságban vesztegelsz, hanem egy múltó rosszullet vagy egy kezdődő súlyos attack bevezető szólamai között, arra kellene magyarázatot adni magadnak, hogy mi is történt veled, mert úgy dőltél el, mint egy liszteszsák, csak nem olyan közhelyesen, és ha a szív vagy a fej közül kellene választanod, akkor a szívet választanád, bár nem volt szíves a családban, de nem is élt senki olyan rettenetes életet, mint te éltél, és élsz, és még élni is fogsz feltehetőleg, ha most nem halva fekszel a zuhanástól és a kőbe csapódástól kiterítve, repceföldeket fogsz bámulni a vonatablakból, ha ismét utazni kezdesz, mert ki tudja már, te nem, hogy mikor utaztál el valahova is utoljára, bezárkózva éltél a levegőtlen és sötét odúban, legfeljebb az ablakot nyitottad ki kelleetlenül szuszogva, ha egy-egy bolti kalandodból megtértél, de azt is mind nehezebben, mert egyre több erőfeszítést igényelt tőled elmenni az ablakig és vissza onnan az ágyig, és most eszedbe jut valami, ami eddig nem jutott, és most sem jutna az eszedbe, ha meghalva lennél, s hogy miért nem fedezted fel előbb, annak valóban az lehet a magyarázata, hogy szépen-lassan leépült az agyad, de közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, hogy a gondolkodásra való készség kopott le róla, teljesen egyszerű és megmagyarázható folyamat ez, valójában pár emberöltővel előzted meg az amerikaiakat, akik már bankba, lassan bevásárolni, lassan sétálni is autóval járnak, így aztán törvényszerűen el fog csökevényesedni a lábuk, mert nem használják azt, még nem tudni pontosan, mi lesz belőle, lehet, hogy

megint uszony, mint amiből kifejlődött, a láb, te agyban kezdted el rohamosan csökönysödni, ők testben, és lehetne még ilyen párhuzamos leépüléseket találni, de fölösleges időpocséklás lenne, s mert valami visszarendeződés mégiscsak elindult az agyadban, egyszerre lepereg előtted a kép, ahogy cipekedsz hazafelé a festéküzletből egy nagy doboz fekete festékkel és egy méretes penzlivel, olyannal, amilyennel a szobafestők szoktak dolgozni, és otthon azonnal nekiállsz feketére lefesteni az ablakodat, egyszer, kétszer, háromszor is nekirugaszkodsz a munkának, és csinálod egészen addig, amíg teljesen átláthatatlanná és áthatolhatatlanná válik a festékrétegek alatt az üveg, te nem látsz át rajta, nem látod az udvar szomorú ecetfáját és omladozó vakolatait, a fény pedig nem hatol át rajta többet, aztán lefekszel, mint aki jól végezte a dolgát, otthagya a nagy kerek hengert a megmaradt festékkel, amelybe bele is lépsz rögtön megébredésed után, és már nem maradt hígítód, hogy a tornacipődről leszedd az olajos anyagot, nincs mit tenned, a másik cipőddel is belelépsz, és keletkezik ezáltal két koromfekete tornacipőd, és felnyerítesz örömdobban, amikor eszedbe jut, hogy ettől kezdve van egy ünnepre is használható fekete tornacipő, már csak egy sötét öltönyt kellene hozzá keríteni, de erre soha nem kerül sor már, a te életedben nem, legfeljebb úgy, mert a szekrényben láttál sötét öltönyöket, és az egyik ideig-óráig rajtad is volt, de ezt a mostani életedet nem tudod összekötni az előzővel, noha számtalan élmény mutat rá arra, hogy folyamatosan élsz, élsz hát, miért ne élnél, csak te megátalkodottan ragaszkodsz ahhoz, hogy az életed, az igazi, vagy nem is tudod, hogyan lehet ezt jól megfogalmazni, szóval az az életed, ami születésedtől a fekete nő fekete lepkés belépőjéig tartott, már végérvényesen és folytathatatlanul véget ért, és abban az életben nem sikerülhetett a pár fekete tornacipőhöz sötét öltönyt zabrálni, s lám, a fekete tornacipők is eltűntek valahová a süllyesztőbe, a nő nyilván kidobta az egyéb szeméttel együtt, hiába is keresnéd, hogy a helyébe kerüljenek Máté igazbőr cipői a szekrény alsó polcrészére, a hozott akasztókra a nem elfoszló gallérú ingek, színes zakók és maguknak tiszteletet parancsoló drága és igényes öltönyök, tudott ez a Máté élni, töprengtél el egy pillanatig a barátod sorsán, elvette ezt a nőt, aki valahol van a lakásban, s bár nem olyan nagy a lakás, az egyetlen szobájával, hogy ne lehetne egy alkalmas pontról egyetlen pillantással befogni, ez az egyetlen pillantás a számodra nem adatik meg, lévén hanyatt fekszel a kövezeten, és a pillantás csakis a plafonra eshetne, de hagyd a nőt, foglalkozz inkább Mátéval, aki tehetséges volt, és rendkívül vonzó férfi, amikor együtt lógtatok gyermekkorotok és fiatalságotok idején, már akkor zavart, hogy neki milyen, számodra érthetetlen, sikere van a lányok körében, oda voltak érte, de ő valami furcsa és megint csak érthetetlen okból, alig élt ezekkel a felkínálkozó lehetőségekkel, holott szakmáiba baszhatta volna az egyetemista kis csajokat, de ő alig vagy egyáltalán nem, persze időről időre szerelmes volt, de ezek szinte mind megmaradtak plátói kapcsolatoknak, kivétel a fekete, aki most valahol, de hagyjuk, akivel különös volt a megismerkedésük, és különös volt a találkozás folytatása

egy kocsmában ültetek, és már késő éjjel lehetett, ami azért fontos és tételezhető, mert így, visszaemlékezve, meglehetősen részegnek érezted magad, s mint olyan, egyre több kötelék szakadt le rólad, ami a társadalmi normák között megtartott volna, mondhatnánk magyarul is, basztál mindenféle illemre és viselkedésnormára, hangoskodtál és közönséges szavakat kiabáltatok a többiekkel, így aztán egy ideig fel sem tűnt, hogy Máté milyen csendes, szavát sem lehetett venni, ti meg nyomtátok a kakaót rendületlenül, aztán egyszer, egészen biztosnak tűnik fel, hogy véletlenül, elkaptad a tekintetét, amely egy távolabbi asztal távolabbi lányára szegeződött, pontosabban a párra, mert egy kicsit dagadt fickóval sörözött a lány, de nem is ez

NÉMETH PÉTER MIKOLA apostoli jelenése a NÉMETH CSALÁD, Győri Magyar Skiz '56 című kiállítás-performanszában, *Expanzió XXVII.* – *Magyar Skiz, 2016*

SZATHMÁRI BOTOND, „Falakat építeni az elmúlás ellen” – TITANIC performansz, *Expanzió XXVIII.* – *Az UbiKEKektikben, Zebegény, 2016*

OLESCHER TAMÁS anyagai, *Expanzió XXVI. – „Reneszánsz”, Szentendre, MűvészetMalom, 2014*

volt a lényeg, hiszen ez minden leülésekkor bevett szokások voltak, együtt vagy külön-külön szemügyre venni a teremben lévő csajokat, és kiszúrni azt, amelyiket le akarjátok nyúlni, a lenyúlásnak persze több fokozata volt, egészen az italra meghívás elfogadtatásától az ágyba cipelés leggyakrabban zűrös, de végkifejletét nézve hasznos és építő szintjéig, de ezekben soha nem volt még a megszerzés szándéka sem, csak a fogadás izgalma vezetett benneteket, s a forgatókönyv is ugyanaz volt, megállapodni a csajban, aki nyilvánvalóan a legszebb vagy legvonzóbb teremtes volt az étteremben, mert kocsmában az ilyesmit már sokkal rizikósabb elővezetni, lévén, hogy a kocsmában előbb találkozik az ember a pofonnal, mint megkérdeznék tőle, hogy mit akar egy idegen asztalnál, szóval, kinéztétek a csajt, és valaki fogadott a többiekkel, hogy odamegy az asztalhoz, és akárhányan legyenek is ott, akármilyen mély legyen a kapcsolata a lánynak a vele ülő fickóval, a csajt meghívja egy italra, s amíg issza, addig ott ül az asztaluknál, és a pohár kiürítése után együtt hagyják el, lehetőleg nem hármásban, a helyet, otthagya egy megrökönyödött szerelme vagy már felségterületen magát belül érző vadászt, ezt is, azt is sokféleképpen tudod variálni, a lényeg, hogy ezen az ominózus estén még nem látták elérkezettnek azt a pillanatot, hogy elinduljon a lányrablás, de te, amikor Máté tekintetét elkaptad, amelyben annyi szomorúság és reménytelen vágyakozás tükröződött, hogy elnevetted magad, na, ez az, rikkantottad hangosan, na ezt a csajt fogom én még ma este elvinni, szavaltál hangosan, nem bánva, hogy mindenki hallja, hogy esetleg az áldozatul kinézett pár is meghallhatja, és rámutattál a pár asztallal távolabb borozgató párra, azt nem, mondta valaki, az túl jó csaj, arra az egész tétéká rá van bukva, és hiába, nem baszik a csaj, csak flörtöl, és ez téged még inkább izgalomba hozott, és tette sarkallt, öt liter bor, szabta meg az akció feltételét, és a többiek boldogan egyeztek bele, ezért a csajért még egy hordó sem lenne sok, jegyezte meg valaki némi irigységgel a hangjában, hát ez az, fűtök tovább részegen, nem elég, hogy lenyúlja ezt a tízes csajt, még ki is stafírungozzuk öt liter borral, de én vállalom a rizikóját az ügynek, flegmáskodtál, mit vállalsz, dühöngött valaki, a dagit úgyis együtt verjük meg, ha akadékoskodik, semmi kockázat, nagy nyereség, ehhez értesz, baszd meg, na jó, csináld, aztán ha záróráig nem jössz vissza, akkor majd reggel megkapod a borodat, és ha reggelig sem végzel a csajjal, tódította tovább a következő, mert egy ilyen csajt orrvérzésig lehet fenni, akkor holnap este, ugyanitt, öt kancsó zöldszilváni, és te bólintottál, lassan, úgy nagyon férfiasnak elképzelt mozdulatokkal feltápáskodtál az asztaltól, mint egy kemény vadnyugati legény, ha lett volna kalapod hozzá, bizonyára a homlokodba húzod, és már indultál volna, amikor Máté feléd nyúlt, s anélkül, hogy megérintett volna, azt kérte tőled, ne, azt most ne, inkább én fizetem a borodat, és még fizetek egy-egy kört mindenkinek, ezt halkán mondta, sápadt hangon, és ti már nem voltatok abban az állapotban, hogy erre különösképp felfigyeljete, persze, kicsit furcsa volt a kérés, ilyen eddig még nem fordult elő, de egyszerre vonzónak érezted, hogy befektetés nélkül hozzájutsz öt liter borhoz, és most még egy kör italhoz, hát, jó, ereszkedtél vissza a székedre, ha nem, akkor nem, hát, akkor nem erőltetem, mert mit is mondhattál volna, nem zavarban voltál, csak összezavarodva lettél, csak nem akarsz valamit attól a csajtól, kérdezted meg valamiért, pedig valójában nem is érdekelt sem a csaj, sem az, hogy Máté akar-e valamit tőle, a pincér hamar kihozta az újabb kört, és mellé egy ötliteres ballont, amit a széked mellé raktál, hogy aztán egy órán belül az is elfogyjon, nagyon erősen berúgtatok, az utcán rugdostátok a szemetet, házfalak oldalát ütöttétek ököllel, ébresztőt kiabálva a nyárspolgároknak, még egy éjjeli rendőri őrzőjáratba is belefutottatok, hatalmasakat kacagva azon, hogy a szálloda kirakatablakaira mázoltak föl benneteket a rendőrök, és úgy tapiztak le, nyilván fegyvert vagy szűrőeszközt

keresve, mint az amerikai filmekben a zsaruk a nyakon csípett gengsztereket, hosszas lelkifröccs után kénytelenek voltak elengedni benneteket, mert vég-ső soron nem csináltatok semmit, ostoba hangoskodásokat pedig nem merítette ki a csendháborítás klasszikus paramétereit, handabandázva tántorogtatok hazafelé, s nyilván lényegében csak akkor józanodtatok ki, amikor Máté eltűnt, nem órákra, végtelen hosszúnak tűnő időre, és nem tudtátok, hol keressétek, nem hagyott üzenetet, nem hagyott telefonszámot, ahol elérhették volna, még az is megfordult a fejetekben, hogy előlte magát, de miért ölte volna el magát a szép és sikeres Máté, aki legutoljára szórta még a pénzt a borra, s érdekes módon épp nem megnyugodtatok, hanem zajongó értetlenséggel kommentáltátok az eseményt, amikor pár nap múlva ismét feltűnt, hóna alatt azzal a lánnyal, aki a másik asztalnál ült, akkor még a dagadttal, akihez nem mehettél oda, és akit így nem is nyúlhattál le, mindketten ragyogtak a szerelemtől, és bejelentették, hogy a lehető leggyorsabban össze is házasodnak

KOVÁCS ISTVÁN (KOVÁAX) Jin-Jang performansz, *Expanzió XIII.* – „Táltos-Sámán” Ipolytarnóc, Ósmaradványok, 2001